

ÖSTTYSKLAND SOM RYSK VASALLSTAT

Av sekreterare CARL-MAGNUS BJÖRKLUND

»För utvecklandet av en stat är två år en kort tid. Men framgångarna i DDR under denna korta period bevisar, att den väg den slagit in på, är den enda riktiga, som motsvarar inte bara DDR-befolkningens intressen utan hela tyska folkets!»

(Östtysklands säkerhetsminister Zaisser
i Pravda den 7 oktober 1951.)

DET är en berlinkväll våren 1952 på Ost-Bahnhof där det gamla namnet, Schlesischer Bahnhof är övermålat. De fåtaliga berlinare som har något på U-Bahn eller S-bahn att uträtta denna kväll hastar snabbare än vanligt förbi de trubbiga och stirrande »Votrapos» som övervakar ordningen. Votrapo är Volks-Transport-Polizei, en underavdelning av folkpolisen och den härskar med kamrat Ivans nåde inte bara över öst-Berlin utan också över väst-Berlins trafikmedel och järnvägsstationer.

Ett tåg kommer in och samtidigt marscherar en trupp militär upp på perrongen. Unga, väl-drillade pojkar, »schneidige Jungs» i mörkblå uniformer. Kommandoord, ilastning! Med förvåning ser den ensamme åskådaren från ett annat land i kvällsmörkret en paradtrupp ha uppvisning. Det är dock ingen uppvisning, det är bara en pluton folkmarinsoldater som skall ut till Greifswald-distriktet. På transporttåget sitter redan åtskilliga plutoner i de halvskumma kupéerna och sakta ångar tåget ut från den mörka bangården. Tåget är en symbol för öst-Europa. Nästan mörklagt ångar det mot okända öden. De dåliga östtyska kolen som blir kvar för republiken sedan Sovjet tagit sina leveranser, sprider en mörkröd helveteskvast av gnistor upp ur skorstenens strut. Gnistregnet fortsätter att falla, det sprider sig över terrängen. Tåget kvider där det försvinner i mörkret...

Det var emellertid inte första gången som svenska ögon betraktade den östtyska folkmarinens unga elit i aktion. Sommaren 1950

gick den stora kominformkongressen i Berlin av stapeln och två svenska kommunistledare — det lär ha varit Lager och Karlsson — beundrade en utvald elit av åttahundra folkmatrosor i stram parad och vakthållning vid det stora kongressmötet vid Leninallé. Det var första gången de nya blå uniformerna var på. Det var som på Hitlertiden; uniformselegans, stram drill, klacksmällor, kommandoord.

Mitt för ögonen på samma världssamvete som såg Tredje riket byggas upp med våld, på bekostnad av individernas rätt och frihet, har tyska demokratiska republiken, DDR, på två år skapats om till en genomorganiserad militär- och polisstat. Sedan ryssarna organiserat det kommunistiska enhetsparti som blev ett resultat av »sammanläggningen» mellan kommunister och socialdemokrater och sedan republiken blivit ett faktum, drogs de ryska säkerhetsorganen tillbaka och tyska organ bildades. I början på 1950 var det östtyska säkerhetsministeriet klart. Hundratals svenska spanienkämpar kände mannen som stod i spetsen, det var »general Gomez», internationella röda brigadens chef i inbördeskriget i Spanien, dvs. förre tyske löjtnanten Wilhelm Zaisser. I hans väldiga säkerhetsministerium på Normannenstrasse 21 i Östberlin arbetar i dag 600 funktionärer plus otaliga tolkar, stenografer, chaufförer och signalister. Staatssicherheitsdienst, SSD, statssäkerhetstjänsten, Gestapos arvtagare, omfattar 4 000 fast anställda plus otaliga småagenter och vanliga angivare.

Statssekreteraren i säkerhetsministeriet är heller ingen okänd stjärna. Erich Mielke fick 1932 beröm av en kommunistisk riksdagsman i Berlin för sin »mästerhand och sitt jägaröga». Det var sedan han med tre skott skjutit ned två polismän på Bülowplatz, »för att statuera ett exempel», innan han for till Moskva där han genomgick de högre militära skolorna och även frotterade sig i Frunzes militärakademi med ett halvt dussin svenskar. 1945 kom Mielke tillbaka i rysk officersuniform och såg den brinnande stad, som varit en idyll ännu den dag han sköt de enkla polismännen Anlauf och Lenk. Folkpolisen och den blivande statssäkerhetstjänsten fick i honom en man med 13 års moskvavisdöm.

Statssäkerhetstjänsten har 8 sektioner, en för varje östtysk delstat (numera distrikt), en för spärrområdet kring urangruvorna och en för den illegala apparat som arbetar i Västtyskland och södra Danmark. 210 byråer och över 2 000 kontor plus »träffplatser» för agenter och angivare kompletterar det väldiga maskineriet. I ministeriet finns en »röd eminens», en sovjetrysk general, och

denne kontrasignerar i sista hand alla viktiga papper och fattar ensam viktigare avgöranden. I ministeriet finns 16 byråer: personalbyrån, intendenturbyrån, antisabotagebyrån, byrån för västtysk tjänst, kontraspionagebyrån, femtekolonnbyrån, informationsbyrån, censurbyrån, polisbyrån, efterspaningsbyrån, förhørs- och razziabyrån, angivelsebyrån, politik- och kulturbyrån, personalskyddsbyrån, statistikbyrån, järnvägsbyrån, passbyrån och huvudkartoteket.

Den östtyska motståndsrörelsens central i Västberlin, KgU, Kampgruppen mot omänsklighet, har undan för undan kartlagt SSD:s arbete. Dessförinnan kartlade och registrerade KgU sovjet-säkerhetstjänstens arbete 1945—50: 11 koncentrationsläger, 190 000 interner, okänt antal mördade i smyg, 98 000 döda av hunger och tbc i lägren, 39 000 deporterade i hemlighet till Sovjetunionen, 36 000 släppta och 15 000 kvar i lägren som sedan dess fyllts ut med 50 000 interner av SSD.

SSD är ett mönster av sovjetrisk organisationsplan — kopierad på den ryska säkerhetstjänsten — och tysk grundlighet. Dess passförfalskningsbyrå, byrå XV, lär vara världens modernaste. Censurbyrån har numera magnetofonapparater för telefonnätet och inte minst samtal från Sverige tas ofta upp på stålband. Brevcensuren är tät för all post till och från »icke-demokratiskt område».

IX. byrån, förhör och razzior, leds i regel av ryska »rådgivare» och Kampgruppens kartotek har dokument i överflöd som bevisar den politiska terrorns existens på ett västeuropeiskt område, strax utanför Sveriges knutar. I intet avseende ligger man här efter Gestapo ifråga om effektiva metoder.

Kartoteket i XVI. byrån har sitt intresse därför att där införts praktiskt taget alla östtyskar, västtyskar och utläningar med tyska anknytningar, som på något sätt kunna ha något intresse. Tre saker är obligatoriska på korten; vederbörandes förhållande till sprit, kvinnor och ekonomi. Olikfärgade ryttare markerar hans karaktärsläggning, den som kan mutas har gul ryttare, den erotiska har violett och den som kan duga till aktiv insats vid en kommande koreakupp i Europa har röd ryttare.

SSD:s agentväsen är vittomfattande. Praktiskt taget allt av intresse för SSD inrapporteras. Från Sverige slussas informationer över Lübeck, uppsamlade av östtyska »flyktingar». De farligaste motståndarna, avhoppade egna funktionärer etc., jagas skoningslöst tills de infångas. Normerade taxor reglerar arvodet för ett människorov; priset för ett huvud är mellan 500 och 6 000 mark.

Wilhelm Pieck, Östtyska republikens »landsfader», lämnade Tyskland efter Hitlers maktövertagande och »studerade» lång tid i Moskva. Skandinaviska kominternagenter, även svenska, umgicks flitigt med honom och någon lär t. o. m. ha delat rum med honom och Grotewohl på Hotel Lux i Moskva. 1945 kom han tillbaka till sitt fosterland för att bli marionettpresident i den blivande republiken, där socialdemokratien icke hade någon kraft att stå emot Sovjets tryck och förhindra den totala bolsjeviseringen.

Grunden till den folkarmé som utlovades till Stalin våren 1952 hade lagts tidigare, men ett viktigt steg framåt togs den 12 november 1949, då beslut fattades i ryska överkommandot i Berlin om att samtliga arbetsförmedlingar i Östtyskland snarast skulle registrera 150 000 östtyska män av årgångarna 1925—30. Överste folkpoliskommendören, dr Kurt Fischer, skrev under ordern. Generalerna Trutjanov och Turanjev ställde omedelbart ett antal av röda arméns kaserner till förfogande för de första folkpolisenheter. Kaserner frigjordes i östersjöstäderna och en del örlogsenheter överlämnades för utbildningsändamål.

Den östtyska folkarmén skulle enligt 1949 års planer omfatta 400 000 man. Då den givetvis inte kunde skapas omedelbart utan att väcka den sovande björnen, i detta fall väst-Europa, förbereddes i första hand kaderorganisationen för armén, som till att börja med indelades i fem högre staber: Potsdam, Schwerin, Dresden, Weimar och Halle. Kaderorganisationen för de motoriserade divisionerna omfattade 1 pansarregemente med tre avdelningar, 1 artilleriregemente med 2 avdelningar, 2 motoriserade skytteregementen med 3 bataljoner à 6 kompanier. Pr bataljon ett kulsprute-pistolkompani. En 12 cm granatkastarbataljon. En pionjärbataljon med bl. a. ett brobyggnadskompani och en pansarspaningsbataljon.

Mobiliseringsplanen för denna blivande 400 000:mannarmé omfattade fyra alternativ; I: inbördeskrig med kravaller i Västtyskland och insats av grupperna Schwerin, Potsdam och Weimar i avsikt att »återställa ordningen» i Västtyskland. Alternativ II: angrepp västerifrån. Alternativ III: angrepp söderifrån. Alternativ IV: angrepp mot väster tillsammans med polska och ryska förband. De bästa folkarméförbanden följer som polistrupp och resten koncentrerar sig på »partisanbekämpning».

Detta var den första planens konturer. Senare organiserades en folkpolis. Arméns kader var färdig och det återstod till sist endast att sommaren 1952 utfärda den redan färdigskrivna ordern om enrollerande av ungdomar, i första hand medlemmar av två-

miljonersorganisationen FDJ, Freie deutsche Jugend, kommunistiska ungdomsrörelsen. En viss omorganisation har skett, förbanden har organiserats om till små, lättroliga brigader med artilleri, pansaravdelningar och stora mängder automatvapen. Officers- och underofficersutbildningen har forcerats och behovet för 400 000:mannarmén är täckt. Kaserner, lägerplatser, övningsområden och vapen finns klara. Wilhelm Piecks löfte till Stalin att snarast stampa fram folkarmén var baserat på kalla fakta; han kunde åstadkomma detta konststykke i en handvändning och ställa Västtyskland inför fait accompli dvs. folkbrodern i östern kringkuren av ett hypereffektivt polissystem i sovjetregi och väpnad till tänderna med en icke föraktlig folkarmé som ev. blivande motståndare enligt koreamönster.

Östtyska folkmarinen började organiseras i november 1949 och de första utbildningsförbanden startade i Stralsund. Officers- och underofficerskårerna skolades på enheter som ställts till förfogande av sovjetflottan; i första hand motortorpedbåtar, ubåtar och specialutrustade före detta trålare av vilka en hel del som bekant gjort övningsturer även i svenska farvatten, bl. a. i örlogshamnen i Karlskrona. 20 före detta tyska ubåtar med snorkel, minst 50 motortorpedbåtar och en rad trålare sattes omedelbart in för östtyska folkmarinens räkning. En tvåårsplan fastställdes enligt vilken den östtyska folkmarinen skulle vara klar senast den 1 maj 1952.

I dag finns den östtyska folkmarinen inte bara på papperet. Starka motortorpedbåtsförband med 15 man pr båt, sex jagare, ubåtsjagare och ett okänt antal nya sovjetryska örlogsenheter har redan fulltrimmade besättningar och nya utbildas i kasernerna i Stralsund, Wismar, Rostock, Binz, Sassnitz och Greifswald.

Underrättelserna om östtyska folkpolisens verkliga innebörd lämnas nästan dagligen av flyktingar som kastat uniformerna och sökt sig över till Västberlin. En sak som i detta sammanhang inte saknar intresse för Sverige är den organiserade vapensmugglingen från Östtyskland över till kommunisterna i Schleswig-Holstein och dess kommunistpartis militära organisation. Utvecklingen i Östtyskland och trampet av östtyska stövlar bör ge ett eko som manar till vaksamhet och bitter realism i Skandinavien. Inte minst i Sverige. Östtyska folkmarinens övningsområde ligger inte så långt från svenska kusten och stryker i omedelbar närhet av Bornholm.